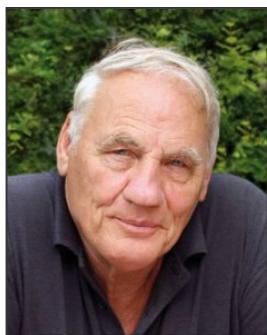

БИОГРАФИЯ НА Д-Р РИКЕ ГЕРД ХАМЕР

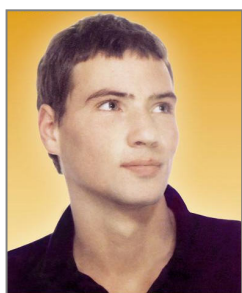
Д-р Рике Герд Хамер е роден на 17 май 1935 г. в Метман, Германия. Той прекарва детството си със своите баба и дядо по бащина линия в Източна Фризия. През 1953 г. започва да учи медицина, теология и физика в университета на Тюбинген

На 22 години придобива магистърска степен по Теология, а четири години по-късно получава и професионален лиценз като доктор по Медицина. В следващите години той практикува в различни университетски клиники в Германия.

През 1972 г. д-р Хамер завършва специализация по Вътрешна медицина и започва да работи в Университетската клиника в Тюбинген като Интернист, отговорен за пациенти болни от рак. В същото време той води и частна практика със съпругата си, д-р Зигрид Хамер, която среща по време на своето обучение в Тюбинген. Също така, той проявява изключителен талант и в изобретяването на медицински приспособления.

Той притежава патент за скалпел, който не нанася травми (скалпел на Хамер), и който реже двадесет пъти по-остро от острието на бръснач; специален трион за кости, използван в пластичната хирургия; маса за масажи, която автоматично се наглася според формите на тялото; както и други патенти.

Изобретенията осигуряват на д-р Хамер и неговото семейство достатъчно финансови ресурси, за да се преместят в Италия, където той осъществява своя план безплатно да лекува болните, които живеят в бедняшките квартали на Рим.

На 18 Август 1978 г., докато е още в Рим, Хамер получава шокиращата вест, че синът му, Дирк, по невнимание е застрелян от италианския принц Виктор Емануел от рода Савой. На 7 Декември 1978 г. Дирк не издържа на получените рани и умира в ръцете на баща си.

Малко след смъртта на Дирк, д-р Хамер получава диагнозата рак на тестисите. Тъй като никога не е боледувал сериозно, той допуска, че развитието на неговия рак може да бъде директно свързано с неочакваната загуба на сина му. Всъщност, накрая той кръщава този неочакван шок ДХС или „Дирк Хамер Синдром”, в памет на своя син Дирк.

Смъртта на Дирк и неговият собствен опит с рака повежда д-р Хамер на едно необикновено научно пътешествие. С течение на времето, като главен интернист в раковата клиника на Университета в Мюнхен, той започва да изучава историите на своите болни от рак пациенти и скоро научава, че

всички те, подобно на него, са преживели неочакван шок от един или друг вид. Но той провежда своите изследвания още по-задълбочено. Преследвайки хипотезата, че всичко, което се случва с нашето тяло, се контролира от мозъка, той анализира снимките от скенерите на мозъка на своите пациенти и ги сравнява със съответстващите медицински и психологически досиета. За свое удивление, той успява да види ясна връзка между шока от определени конфликти, как този шок се проявява в органите и как всички тези процеси са свързани в мозъка. До този момент нито едно изследване не е проучило произхода на заболяването в мозъка и ролята на мозъка като медиатор между психиката и болния орган.

Д-р Хамер открива, че **ВСЯКО** заболяване произхожда от шок или травма, които ни хващат **напълно неподготвени**. В момента, в който се случва неочакван конфликт, шокът покосява специфична област в мозъка, като причинява поражение (по-късно наречено Фокус на Хамер или Огнище на Хамер), което се вижда на скенер на мозъка като набор от ясни концентрични окръжности. Клетките на мозъка, които получават въздействието, изпращат биохимичен сигнал на съответстващите клетки на тялото, които, в зависимост от това в кой пласт на мозъка се получава шока, причиняват растеж на тумор, стопяване на тъкан или функционална загуба. Причината, поради която специфични конфликти са неопровержимо свързани със специфични области в мозъка е, че по време на нашата еволюция всяка област от мозъка е програмирана да отговаря моментално на конфликти, които биха могли да застрашат оцеляването ни. Докато мозъчният ствол (най-старата част от мозъка) е програмиран да се занимава с основни проблеми на оцеляването като дишане, възпроизвеждане и хранене, главният мозък (най-младата част от мозъка) е повече въввлечен в социални и териториални проблеми. Д-р Хамер също така открива, че всяко заболяване прогресира в две фази: първата, активната фаза на конфликта, се характеризира с емоционален стрес, студени пикове, липса на апетит, безсъние. При положение, че успеем да се справим с конфликта, идва оздравителната фаза. Това е период, в който психиката, мозъкът и кореспондиращият орган преминават през фазата на възстановяването, която често е труден процес, белязан с изтощение, треска, възпаления, инфекции и болка.

Д-р Хамер нарича своите открития „Петте биологични закона на Новата медицина“, тъй като проучванията му са в пълно съгласие с естествените закони на ембриологията и с логиката на еволюцията.

През годините д-р Хамер успява да потвърди откритията си, наблюдавайки над 40 000 случая на пациенти. Резултатът от тази научна работа е създаването на: схемата „душа – мозък – орган“, която очертава заболяването; съдържанието на биологичния конфликт, който го причинява; къде в мозъка може да се наблюдава съответната лезия на скенер; как болестта се представя в активната фаза на конфликта; и какво може да се очаква във фазата на излекуване.

Дейността на д-р Хамер разклаща из основи много от съществуващите теории на конвенционалната медицина. Неговото обяснение на заболяването като целенасочено взаимодействие между душата, мозъка и съответния орган опровергава възгледа, че болестта възниква по случайност или в резултат на грешка на природата. Базирана на солидни научни критерии, **Германската нова медицина разбива митовете за злокачествените ракови клетки и за пагубните микроби, идентифицирайки както инфекциозните, така и раковите заболявания като естествени биологични спасителни мерки, използвани в продължение на милиони години, предназначени да спасят организма, а не, както обикновено се смята, да го унищожат.** Болести като рака губят страховития си образ и се разпознават като специални целенасочени биологични програми за оцеляване, с които е родено всяко човешко същество.

През Октомври 1981 г., д-р Хамер представя изследванията си пред Университета в Тюбинген като постдокторантска дисертация. Неговата цел е откритията му да бъдат проверени при подходящи случаи на пациенти, така че Германската нова медицина да бъде преподавана на всички студенти по Медицина, а пациентите да могат да се възползват от откритията му възможно най-бързо. За негова

голяма изненада обаче, университетската комисия отрича дейността му и отказва да оцени дисертацията му - случай, който няма прецедент в историята на университетите. Има и друга изненада. Скоро след като представя своята дисертация, д-р Хамер получава ултиматум да се откаже от откритията си, защото в противен случай договорът му няма да бъде продължен.

За него е много трудно да разбере защо е отстранен от клиниката при представянето на добре обосновани научни изводи. След уволнението, той се оттегля в частната си практика, чрез която продължава своето проучване. Няколкото опита да отвори частна клиника пропадат, поради съгласувани усилия срещу начинанието. Писмата, изпратени от пациенти на д-р Хамер до здравните власти остават без отговор или се връщат с кратка анотация „Неприложимо!“.

През 1985 г., след 29 години семеен живот и след като е отгледала четири деца, Зигрид Хамер умира. Тя така и не се възстановява от мъката по загубата на сина си и от безмилостните заплахи от страна на рода Савой.

Мъчението на д-р Хамер достига своята кулминация през 1986 г., когато съдебно постановление разпорежда преустановяване на медицинската му практика. Въпреки факта, че неговата научна дейност остава неопровергана, на 51 години той загубва медицинския си лиценз, поради отказ да се отрече от откритията си и да се подчини на принципите на официалната медицина. Лишен от своя медицински лиценз, д-р Хамер трябва да разчита на други лекари за достъп до резултатите от скенерите и медицинските досиета на пациентите. Въпреки това, той е решен да продължи своята работа. До 1987 г. той анализира над 10 000 случая и успява да разшири познанията си за Петте биологични закона така, че практически обхваща всички болести, които са известни на медицината. Междувременно пресата и медицинските власти не се спират пред нищо в опитите си да атакуват неговата работа. Журналисти от различни таблоиди и медицински „експерти“ описват д-р Хамер като шарлатанин, самопровъзгласил се чудодееен лечител, сектантски лидер или ненормален престъпник, който лишава раковоболни пациенти от „животоспасяващи“ конвенционални терапии. Дори има искания да се оцени психичното му здраве от специална комисия, назначена от съда.

В резултат на продължаващите съгласувани усилия да се подтиснат медицинските открития на д-р Хамер, на лекарите, както и широката общественост, не беше даден шанс да се възползват от знанието на ГНМ и на милиони пациенти е било отказвано да се лекуват според Германската нова медицина с нейния хуманен и неинвазивен подход – вече 30 години!

През 1997 г. д-р Хамер е арестуван и осъден на 19 месеца затвор за даване на свободна медицинска информация на трима души без съответния лиценз. За разлика от него, през 1991 г., 13 години след като е убил Дирк Хамер, Виктор Емануел от рода Савой, получава само 6-месечна условна присъда за притежаване на нелегално оръжие. При ареста на д-р Хамер полицията претърсва досиетата на неговите пациенти. Впоследствие един обществен прокурор е принуден да признае по време на процеса, че **след 5 години 6000 от общо 6500 пациента, болни главно от рак в „последна фаза“, все още са живи.** Така по ирония на съдбата, именно неговите опоненти предоставят действителна статистика, доказваща забележителните успехи на Германската нова медицина. Въпреки това, до ден днешен Университетът на Тюбинген отказва да провери научната работа на д-р Хамер, независимо от съдебните постановления за последното, издадени през 1986 г. и 1994 г. По същия начин, официалната медицина отказва да одобри Германската нова медицина, независимо от многобройните потвърждения, както от практикуващи лекари, така и от различни професионални асоциации.

На 9 Септември 2004 г. д-р Хамер е арестуван в дома си в Испания.... След година и половина във френския затвор „Фльори Мерогис“, д-р Хамер накрая е освободен, през Февруари 2006 г.

През март 2007 г. д-р Хамер е принуден да напусне своето изгнание в Испания. Той заминава за Норвегия, където е безопасно да продължи работата на своя живот. След получен инсулт, той умира на 2-ри юли 2017 г. в дома си в Санефьор, на 82 години. Погребан е в Ерланген, Германия, където се ожени за своята любима Зигрид.

Извадка от: www.LearningGNM.com